

unødvendig mange penge, som det danske samfund ikke har råd til.

Blev nogle af de offentlige aktiviteter bremset og andre helt skåret væk, ville der være tale om virkelig omkostningsdæmpning, der også ville kunne mærkes i erhvervslivet. Det vil åbne muligheder for, at erhvervslivet ville gå i gang med investeringer og bygge produktion op, og det ville betyde forbedring af Danmarks stilling på eksportmarkederne.

De nuværende tilstande med forligspartiernes bestræbelser for at få snørklede og kunstige ordninger gennem folketinget løser ikke problemerne.

Vil man bekæmpe bureaukratiseringen i samfundet, nytter det ikke, at der hele tiden kommer forslag, der kræver flere offentlige ansatte og mere papir, på folketingets bord. De forslag, der må stilles, burde baseres på enklere og lettere administrerbare løsninger.«

Den løsning, der direkte er på det problem, forslaget beskæftiger sig med, er at forhøje den skattefri bundgrænse for 1976 til 13.800 kr. og ophæve den dyrtidsordning for 1976, som folketinget indførte ved lov nr. 48 af 11. marts 1975. For også at opnå langsigtet virkning skulle forslaget så helst følges op med den af mindretallet den 8. september 1975 foreslåede indkomstskatteafvikling (F 238 – F 243) og af den kontakt mellem folketingets partier og arbejdsmarkedsorganisationerne m. fl., som mindretallet har stillet forslag om senest den 27. november 1975 (F XXXVI).

Et andet mindretal (det konservative folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet mener, indkomstpolitikken skal føres ved, at regeringen tilbyder arbejdsmarkedets parter skattelettelse i stedet for en eller flere dyrtidsportioner. Herved bortfalder spørgsmålet om indkomstdæmpende ydelse. Ydelsen forøger et stort udækket kasseunderskud hos staten, uden at der er taget stilling til, hvad der skal spares på finansloven, og uden at regeringen har truffet foranstaltninger til at neutralisere det store finanspolitiske underskud.

Lovforslagets gennemførelse vil give anledning til en urimelig administration både hos det offentlige og i virksomhederne. Små virksomheder, der vil have betydelige vanskeligheder med at afse tid til en tilstrækkelig omhyggelig udregning af det beløb, de skal have modregnet, risikerer straf efter skattelovene

eller – i undtagelsestilfælde – efter bedrageriparagraffen.

Lovforslaget indeholder i absolut uacceptabelt omfang bemyndigelser til ministeren, der kan give bøder efter en forskrift, som folketinget end ikke kender, når loven vedtages. Administrationen af loven er uoverskuelig. Dette i forbindelse med de talrige andre bemyndigelser til ministeren og de mange uoplyste enkeltheder ved lovens administration gør, at mindretallet må betegne det som uforsvarligt at vedtage lovforslaget i dets nuværende udformning.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) anser lovforslaget for utjenligt til at fremme de af forligspartierne anførte formål. Især savnes der i lovforslaget garantier for, at de ofrede skattemidler hos de enkelte virksomheder fremmer produktion og beskæftigelse.

Mindretallet finder, at de ofrede midler burde være anvendt direkte til beskæftigelsesfremmende formål. Mindretallet må vende sig imod den indkomstfordelende virkning, som lovforslaget indebærer. Det er lønmodtagerne, der kommer til at betale arbejdsgivertilskuddet, samtidig med at loven om avancestop agtes lempet på betydelige forbrugsområder. Mindretallet vil af de anførte grunde indstille lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et fjerde mindretal (venstresocialisternes medlem af udvalget) finder, at der er tale om utilsløret arbejdskøbertilskud, at det end ikke på nogen måde er sandsynliggjort, at tilskuddet vil dæmpe priserne endsige stimulere beskæftigelsen, at erfaringerne med et tilsvarende milliardtilskud til kapitalen i foråret 1974 er de dårligst tænkelige, og at udviklingen siden har vist, at priserne er steget trods tvangsindgreb og lønstop.

Mindretallet finder på den baggrund, at et nyt milliardtilskud, der i sidste ende skal betales af skatteyderne, hvilket hovedsagelig vil sige lønarbejderne, er klart og entydigt imod lønarbejdernes interesser, og skal derfor anbefale lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Ændringsforslag.

Til § 2.

Af et mindretal (Ømann (SF) og Wilhelm (VS)):